

PARTEA ÎNTÂI



Unde dispare binele?

Where does the good go

(Tegan and Sara)

Ne aflăm în parcare la stadionul echipei Dodger și, din nou, Ryan a uitat unde a lăsat mașina. Îi tot spun că este în Zona C, dar el nu mă crede.

— Nu! mă contrazice pentru a zecea oară. Îmi amintesc perfect că am făcut dreapta când am ajuns aici, nu stânga.

Este incredibil de întuneric și poteca din fața noastră este luminată doar de câteva felinare în formă de mingi de baseball supradimensionate. Iar eu m-am uitat la semn când am parcat.

— Nu-ți aduci aminte bine, zic eu ridicând tonul, enervată.

Am fost aici de prea multe ori și urăsc haosul de la Dodger Stadium. E o seară caldă de vară și sunt recunoscătoare pentru asta, dar este ora zece și puhoiul fanilor se revarsă din tribune, iar noi doi ne luptăm să străbatem marea de tricouri albastru cu alb. Facem asta deja de douăzeci de minute.

— Ba îmi aduc aminte foarte bine! îmi dă el replica și o ia înainte, fără să se obosească să-mi arunce vreo privire peste umăr în timp ce vorbește. Tu ești cea care are o memorie proastă.

— Aaa, înțeleg! spun eu în bătaie de joc. Doar pentru că dimineață mi-am pierdut cheile, dintr-odată sunt o idioată?

Se întoarce să se uite la mine, iar eu profit de moment și încerc să-l prind din urmă. Parcare se află în pantă destul de abruptă.

— Da, Lauren, exact asta am spus. Am spus că ești o idioată.

— Vreau să zic că asta se înțelege. Ai spus că tu îți amintești, pe când eu, nu.

— Mai bine ajută-mă să găsesc nenorocita aia de mașină ca să putem ajunge odată acasă!

Nu-i răspund. Pur și simplu merg după el în vreme ce se îndepărtează din ce în ce mai mult de Zona C. De ce-și dorește să se ducă acasă este un mister pentru mine. Nici acasă n-o să se îmbunătățească situația. O ținem așa de luni bune.

Face un cerc larg, urcând și coborând pantele parării de la Dodger Stadium. Îl urmez îndeaproape, aștept lângă el la trecerea de pietoni, străbat drumul potrivindu-mi pașii cu ai lui. Nu scoatem o vorbă. Mă gândesc doar la cât de mult aș vrea să țip la el, la cât de mult mi-aș fi dorit să țip la el aseară. Mă gândesc la cât de mult voi vrea să țip la el mâine. Îmi imaginez că și el se gândește la același lucru. Totuși, aerul dintre noi este complet nemișcat, neperturbat de gândurile noastre. În ultima vreme nopțile și weekendurile sunt pline de tensiune, care nu poate fi eliberată decât spunându-ne „La revedere” sau „Noapte bună”.

După ce primul val de oameni a părăsit parcare, este mult mai ușor să vedem unde ne aflăm și unde am parcat.

— Uite-o! zice Ryan, fără să se deranjeze să-mi și arate locul.

Întorc capul și îi urmăresc privirea. Acolo este. Micuța noastră Honda neagră. Exact în Zona C.

Îi zâmbesc, dar nu este un zâmbet prietenos.

Îmi răspunde la fel. Și nici al lui nu este prietenos.

lucrat în schimburi la poștă, începusem să cunosc o grămadă de oameni. Pe unii dintre ei chiar îi plăceam și mă plăceau la rândul lor. Când am intrat în vacanța de Crăciun, abia așteptam să se facă ianuarie. Deja îmi era dor de prietenii mei.

Când s-au reluat cursurile, s-a schimbat orarul și trebuia să asist la ore în clădiri în care nu fusesem niciodată. Începusem să merg și la cursuri de psihologie. Și odată cu acest nou program, tot dădeam peste același tip oriunde mă duceam. La sala de fitness, la librărie, la lifturile din Franz Hall.

Era înalt și cu umerii lați. Avea brațe puternice, bicepși lucrați care abia încăpeau în mânecile cămășii. Era șaten-deschis, purta mereu barbă. Întotdeauna zâmbea și întotdeauna vorbea cu cineva. Chiar și atunci când l-am văzut singur, mergea degajând încrederea pe care o are cineva cu o misiune de făcut.

Stăteam la coadă la cantină atunci când am intrat în vorbă prima oară. Eram îmbrăcată cu același tricou gri pe care-l purtasem și cu o zi înainte și, când l-am văzut în fața mea, m-am gândit că ar putea observa asta.

După ce a folosit cardul de acces, s-a alăturat prietenilor lui aflați în spatele său și a început o conversație cu tipul care mânua aparatul de citit cardurile. Când mi-a venit rândul, s-a întrerupt din conversație și s-a uitat la mine.

— Mă urmărești cumva? m-a întrebat el privindu-mă în ochi și zâmbindu-mi.

M-am rușinat și m-am gândit că a observat și el asta.

— Îmi pare rău. Glumă proastă. Dar în ultima vreme te-am tot văzut pe-aici. Mi-am recuperat cardul. Pot să te însoțesc?

— Sigur, am răspuns eu.

Trebuia să mă întâlnesc cu prietenii de la poștă, dar nu-i vedeam nicăieri. Iar el era tare drăguț. Asta m-a cucerit: era drăguț.

— Unde mergem? La ce coadă ne așezăm? m-a întrebat.

— Mergem la grătar. Asta dacă vrei să stai la coadă cu mine.

— O, perfect! Mor după un burger pe grătar!

— Atunci, la grătar să fie.

La coadă am devenit tăcuți, deși încerca din greu să mențină conversația pe linia de plutire.

— Numele meu e Ryan, a zis el și mi-a întins mâna.

I-am întins-o și eu. Avea o strânsoare puternică. Am avut sentimentul că dacă el n-ar fi dorit ca această strângere de mână să se termine, eu n-aș fi putut face nimic în privința asta. Cu atât de multă forță mă ținea.

— Lauren, am spus eu.

Atunci mi-a dat drumul.

Mi-l imaginasem ca pe un tip liniștit și cu multă încredere de sine, echilibrat și fermecător. Și într-o oarecare măsură chiar așa era. Dar în timp ce vorbea mi s-a părut că se bâlbâie puțin, nefiind sigur dacă rostește cuvintele potrivite. Tipul ăsta drăguț care păruse atât de încrezător în el, așa cum eu n-aș fi putut fi niciodată, se dovedise a fi... pe deplin uman. Era pur și simplu o persoană care arăta bine, care avea probabil simțul umorului și suficientă încredere în sine ca să pară în ochii celorlalți că înțelege lumea mai bine decât ei. De fapt, nu era așa. Era la fel ca mine. Și brusc, asta m-a făcut să-l plac mai mult decât mi-aș fi închipuit. Am devenit agitată și am simțit fluturi în stomac. Palmele au început să-mi transpire.

— Hai, e OK, poți să mărturisești! am zis eu, încercând să fiu amuzantă. *Tu ești cel care mă urmărește.*

— Bine, mărturisesc, a spus el, apoi s-a sucit imediat. Nu! Bineînțeles că nu. Dar ai observat și tu, nu-i așa? De parcă dintr-odată ai fi peste tot.

— Ba *tu* ești peste tot! am replicat în timp ce înaintam la rând. Eu doar mă aflu în locurile în care mă duc de obicei.

— Vrei să spui că te afli în locurile în care mă duc *eu* de obicei.

— Poate că între noi există o legătură cosmică, am glumit eu. Sau poate că avem un orar asemănător. Prima dată când te-am văzut a fost în curtea interioară a campusului, cred. Și acolo îmi omor timpul între Psihologie și Statistică. Prin urmare, pe la ora aceea mergeai la un curs în partea sudică a campusului, corect?

— Fără să vrei mi-ai dezvăluit două lucruri, Lauren, mi-a spus Ryan cu zâmbetul pe buze.

— Da?!

— Da, a aprobat el. Am aflat că te specializezi în psihologie și știu două cursuri pe care le urmezi. Dacă aș fi fost un hărțuitor, asta ar fi o adevărată mină de aur.

— OK. Deși, dacă erai un hărțuitor care se respectă, ai fi știut deja lucrurile astea.

— Oricum ar fi, un hărțuitor e un hărțuitor.

Ne-a ajuns rândul la coadă, însă Ryan părea mai mult concentrat asupra mea decât la ce dorea să comande. Mi-am luat ochii de la el pentru o secundă, suficient cât să dau comanda.

— Un sandvici cu brânză, vă rog.

— Și tu? l-a întrebat bucătăreasa pe Ryan.

— Un burger cu multă brânză, a răspuns el, aplecându-se ușor.

Din greșeală mi-a atins brațul cu mâneca bluzei. Am simțit un mic curent electric.

— Și al doilea lucru? am continuat eu.

— Poftim? a făcut Ryan, uitându-se din nou la mine, nedumerit.

— Ai spus că ți-am dezvăluit două lucruri.

— Aha! a exclamat el vesel în timp ce-și muta tava mai aproape de a mea pe tejghea. Ai spus că m-ai observat în Curtea Științelor.

— Corect!

— Dar eu nu te observasem atunci.

— OK, am răspuns, fără să-mi fie clar ce voise să spună cu asta.

— Deci, practic, tu m-ai observat prima.

I-am oferit un surâs:

— *Touché!*

Bucătăreasa mi-a înmănat sandviciul cu brânză, apoi i-a dat și lui Ryan burgerul. Ne-am luat tăvile și ne-am îndreptat către automatul de sucuri.

— Așadar, din moment ce tu ești următorul, cred că o să aștept să mă inviți tu în oraș.

— Ce?! am sărit eu, șocată și rănită în orgoliul propriu.

— Uite ce e! a continuat Ryan impasibil. Pot să fiu foarte răbdător. Știu că trebuie să-ți aduni curajul, să găsești o modalitate de a-mi spune asta, astfel încât totul să pară firesc.

— A-ha! am zis eu și am luat un pahar, pe care l-am vârat sub automatul de gheață.

Mașinăria a gemut, apoi mi-a oferit trei cubulețe amărate de gheață. Ryan, aflat lângă mine, a bătut cu pumnul în laterala aparatului. O avalanșă de gheață mi-a căzut în pahar. I-am mulțumit.

— Pentru nimic. Dar ce-ar fi să aștept până mâine-seară, pe la șase? Ne întâlnim la intrarea în Hendrick Hall. Te scot la un burger și poate o înghețată. Stăm de vorbă, după care poți să mă inviți în oraș.

I-am zâmbit din nou.

— Așa e corect! Tu m-ai observat prima.

Era extrem de încântător. Iar el știa asta.

— OK, am fost eu de acord. Dar am o nelămurire: acolo, la coadă, am zis și am arătat către cel cu cititorul de carduri. Ce-ai vorbit cu el?

Am pus această întrebare deoarece eram aproape sigură de răspuns, dar voiam ca el să o spună cu voce tare.

— Tipul cu cardurile? s-a mirat Ryan.

A zâmbit totuși, știind că fusese prins cu mâța-n sac.

— Mda, sunt curioasă ce aveți voi de vorbit.

Ryan s-a uitat fix în ochii mei:

— Am spus: poartă-te ca și cum am avea o conversație. Trebuie să-mi pierd timpul până ce tipei ăleia cu tricou gri îi vine rândul la coadă.

Micul fior de mai devreme m-a străbătut din nou. Dar acum m-a zguduit de-a dreptul. L-am simțit din cap până-n picioare.

— Hendrick Hall, mâine-seară la șase, mi-am confirmat eu prezența a doua zi.

Însă la momentul respectiv deja știam amândoi că mor de nerăbdare să fiu acolo. Doream ca *atunci* și *acolo* să fie *aici* și *acum*.

— Să nu întârzii! m-a avertizat el zâmbind, deja aflat pe picior de plecare.

Mi-am pus băutura pe tavă și m-am îndreptat ca de obicei spre sala de mese. M-am așezat singură la o masă, nefiind pregătită să-mi întâlnesc prietenii. Surâsul meu era mult prea larg, prea puternic, prea strălucitor.

*

Mă aflu deja în sala de așteptare de la Hendrick Hall pe la 5:55.

Am făcut câteva ture vreo două minute, ca să nu las impresia că ard de nerăbdare să mă întâlnesc cu cineva.

Era vorba de o întâlnire. O întâlnire adevărată. Nu era ca atunci când un amic te invită să-l însoțești alături de prietenii lui la vreo petrecere despre care a auzit că ar avea loc vineri seara. Nu era ca atunci când puștiul pe care îl plăceai în liceu – și pe care îl știai încă din clasa a opta – te sărută în sfârșit.

Era vorba de o întâlnire.

Ce aveam să-i spun? Abia făcuserăm cunoștință! Dacă îmi mirosea gura sau ziceam vreo prostie? Dacă îmi curgea rimelul și nu-mi dădeam seama că arăt ca un raton?

Panicată, am încercat să arunc o privire la imaginea mea reflectată într-un geam, dar imediat l-am zărit pe Ryan intrând în sală.

— Uau! a exclamat el când m-a văzut.

Din acea clipă mi-a dispărut teama că aș fi cumva imperfectă. Nu-mi mai făceam griji în legătură cu mâinile mele nuroase sau cu buzele subțiri. În schimb, m-am gândit la cum îmi strălucește părul șaten-închis, la nuanța de gri din ochii mei albaștri, la picioarele mele lungi atunci când l-am surprins pe Ryan studiindu-le. Mă bucuram că mă hotărâsem să le arăt, îmbrăcând rochița neagră din jersey și o jachetă cu fermoar.

— Arăți minunat! Cred că mă placi cu adevărat.

I-am râs în față când el îmi oferea doar un zâmbet. Purta niște jeanși și un tricou, iar pe deasupra avea un hanorac cu însemnele UCLA.

— Iar tu te străduiești din greu să nu-mi arăți cât de mult mă placi.

Mi-a surâs din nou, dar de data aceasta diferit. Nu-mi zâmbea ca să mă vrăjească. El era cel vrăjit.

Asta mă făcea să mă simt bine. Chiar foarte bine.

*

În timp ce mâncam burgerii, ne-am întrebat reciproc de unde suntem și ce ne dorim să facem restul vieții. Am vorbit și despre cursuri. Am descoperit că amândoi am avut același profesor la cursul de Discurs public de anul trecut.

— Profesorul Hunt! a exclamat Ryan, glasul lui fiind aproape nostalgic, amintindu-și de bătrânel.

— Nu-mi spune că ți-a plăcut profesorul Hunt! Nimănuui nu i-a plăcut. Omul ăsta era la fel de interesant ca o cutie de carton.

— Dar cum poate să nu-ți placă? Este cumsecade. Te încurajează. A fost unul dintre singurele cursuri la care am primit nota maximă în acel semestru.

Ca o ironie, Discursul public fusese singurul curs la care luasem un 9. Dar ar fi părut prea deplasat să spun asta cu voce tare.

— Pentru mine a fost cel mai nasol curs. Discursul public nu e punctul meu forte. Stau mai bine cu cercetarea, documentarea, testele cu variante multiple de răspuns. Dar nu sunt pricepută la chestii orale.

M-am uitat la el după ce am rostit ultimele cuvinte și am simțit că-mi iau foc obrazii. Era o declarație caraghioasă pe care s-o faci la o primă întâlnire cu cineva pe care abia l-ai cunoscut. Eram îngrozită că o să facă glume pe seama mea. Dar nu a făcut-o. S-a prefăcut că nici n-a băgat de seamă.

— Pari genul de fată care obține numai zece pe linie, a declarat el.

Mă simțeam atât de ușurată! Reușise cumva să întoarcă în favoarea mea acest moment jenant.

Am roșit din nou. De data aceasta dintr-un motiv diferit.

— Ei, mă descurc. Dar sunt profund impresionată că ai un zece la Discurs public. Nu se obține cu ușurință.

Ryan a ridicat din umeri:

— Cred că mă număr printre cei care pot ține un discurs public. Adică, nu mă sperie deloc mulțimile. Aș putea vorbi într-o cameră plină de oameni fără să simt că locul meu nu este acolo. În schimb, la întâlnirile față în față mă cam fâstâcesc.

Am conștientizat atunci cum mi-am înclinat capul ușor într-o parte, un gest al curiozității mele.